

Právo najstaršieho Marian Kubicsko

Jakub verí na zázraky. Už od malička. Verí, že ho stráži anjel ako neviditeľný tieň neustále sleduje pri každom kroku.

Pred pár dňami si však anjel dal prestávku. Bolo to práve vtedy, keď Jakuba chytili žoldnieri grófa Estergona a teraz ho ťahajú priviazaného za polorozpadnutým vozom na hrad. Anjel musel kamsi odletieť, lebo to, čo ho u starého grófa Estergona čaká nebude mať so zázrakmi nič spoločné.

Špinavé, no pevné lano sa mu zarezáva do zápästia. Slnko mu nemilosrdne páli na hlavu a vysušené ústa zbytočne prosia o kvapku vody.

Vojak sediaci na konskom chrbte sa občas otočí, aby ho popohnal bičom.

Jakub sa vlečie.

Snaží sa držať krok so skupinou, snaží sa nepotknúť sa na kameňoch, či kusoch padnutých konárov, ktoré mu občas prídu do cesty, a akonáhle sa mu podlomia nohy, dostane ďalší úder bičom. Tentokrát žoldnier mieril presne. Hnedý kožený pás nešťastníka zasiahol na to miesto, kde sa mu na chrbte tiahne dlhá hnisajúca rana. Zajatec zasipel. V očiach sa mu zjavili mokré kvapky horúcich slz.

Ďalšie plesknutie.

Jakubovi sa podarilo postaviť sa na nohy. Z úst nevydal ani hlásku, to by sa mu žoldnierska banda smiala a schytil by ďalšiu ranu. Takto len zanaďavali na jeho pomalosť, veď celú skupinu zdržuje. Už dávno mohli byť na hrade Estergonovcov, ktorý sa týčil nad majestátnym mestom Junon a v rukách mohli držať svoju zaslúženú odmenu za jeho dolapenie.

Žoldnieri sa tešia.

Grófovi Estergonovi dovedú vraha jeho prvorodeného syna.

Len Jakub vie, že to nie je pravda. On žiadnym vrahom nie je, no žoldnierov nepresvedčí. A starého grófa tobôž nie. Ten bude žiadať jeho smrť. Smrť za smrť.

Jakub začína mať vidiny. To ako sa pozerá zaslzenými očami do Slnka. Chcel by byť doma. Doma, v rodnej dedine. Veď má len sedemnást! Za jeho blondavými vlasmi a pekným úsmevom by sa otočilo každé vidiecke dievča. On však chcel zažiť dobrodružstvo a takto to dopadlo.

Koľkokrát to už oľutoval! Pri každom plesknutí nenásytného biča, pri každom údere žoldnierskych pästí. Naposledy svoj nerozvážny útek z domu oľutoval pred chvíľou, to keď sa v diaľke zjavil anjel.

Čierny anjel.

Má vidiny.

Anjel s ebenovou pleťou a zapletanými havraními vlasmi kluše na hnedákovi za nimi. Dobieha ich.

„Zastav!“ zareve jeden z vojakov na pohoniča. „Zastav! Počkáme, čo tá ženská chce.“

Špinavým prstom ukáže na približujúci sa tmavú postavu.

Nie je to anjel. Nie je to žiadna nadprirodzená bytosť.

Štíhla čiernovláska s čokoládovou pleťou a dokonalým telom, najkrajším aké kedy Jakub videl sa zastavuje pri nich. Je zahalená bordovou hodvábnou látkou, ktorá ledva zakrýva pevné prsia a boky, na ktorých má zlatou šnúrou priviazané široké dýky. Tvár má ukrytú za rúškom a nevidno jej úsmev, ako sa díva na ľudí prekvapených jej vzhľadom.

Nie je Jakubovou vidinou.

Je živá, z mäsa a kostí.

Nie je anjelom.

„Kto si?“ svoj meč si pre istotu vyťahuje jeden zo žoldnierov.

Díva sa na ňu a neprestajne obdivuje jej krásu.

Až sa mu zbraň v rukách zdá ťažká a zbytočná.

„Som Zayda san-du Knador, princezná z Ostrova štyroch morí, najstaršia dcéra kráľa Dunata son-du Knador. Máme rovnakú cestu.“

„A odkiaľ vieš, princezná, že ideme rovnakým smerom?“ prerečie jeden z päťice žoldnierov, ktorý si tiež odkladá svoju zbraň. Meč hodí na voz a aj ostatným kývne, aby urobili to isté.

Pohonič si vydýchne.

„Idete na hrad urodzeného grófa Estergona. A nesiete mu živý darček. Nemýlim sa, však?“

Jakubovi sa do nosa vtlačila silná exotická vôňa jej tela. Voní po kvetinách a citrusových plodoch, aké videl a cítil, keď sa túlal po prístavnom trhovisku.

„Ako to vieš?“ nestačia sa čudovať vojaci.

Podídu k nej bližšie a ona sa znova usmeje. Jej úsmev však nevidia. Je stále zahalený rúškom. Ak by videli, spoznali by v ňom moc. Moc nad nimi, moc, ktorú sa im rozhodla ukázať.

„Viem to. Toho chlapca totiž potrebujem ja!“

Bleskovo vytiahla jednu zo svojich dýk. V ľavej ruke sa jej objavila ohnivá guľa. Žiarila modrým plameňom, v dlani jej priam rástla, ako rástlo aj prekvapenie žoldnierov. Naraz ju vymrštila do tváre najbližšieho vojaka. Potom urobí bleskovú piruetu a na dýke sa zjaví červená krv.

Druhý žoldnier sa chytil za hrdlo. Pomedzi prstami mu vytryskla červená fontánka a on ako podŕatý klesol k zemi.

Ďalší sa spamätal.

Neskoro. To už Zayda skočila k nemu a vrazila svoj nôž priamo do srdca. Ani nehlesol. Jeho umierajúce oči ešte uvideli záblesk bojovníckej dýky, to ako letela ku štvrtému z nich a pod ohryzkom mu vytvorila reznú ranu.

Posledný bol na jej útok pripravený.

S mečom v pravej a dlhým nožom v ľavej ruke ju čakal pri voze a trasúcom sa sedliakovi. Čo sa stalo potom, nebolo zviazanému Jakubovi úplne jasné. Žena znova vyslovila akési kúzlo, jej telo sa vo víre tanca šialene rozvlnilo až sa dvihol prach na ceste. Ten vytvoril vzdušný vír, ktorý Zaydu celú zahalil a s besným hukotom sa priblížil k udivenému vojakovi. Zaraz sa na jeho tele objavili krvácajúce rany od množstva seknutí a bodnutí Zaydinej zbrane.

A zrazu bol koniec.

Vytreštené oči zajatca a trasúceho sa pohoniča sa len s hrôzou dívali na zakrvavenú zem, kde ležala päť mŕtvych žoldnierov.

To už ale démonická žena sedela na svojom koni.

„Pokračuj ďalej!“ nariadila sedliakovi „Ide sa na hrad.“

Potom sa pozrela na bezradného Jakuba.

„A ty sa tiež pohni. Ja nie som tvoj strážny anjel.“

.....

Pán Junonu si potrpel na štedré stolovanie. Patril k tým málo boháčom, čo si mohli dovoliť každý večer stoly prehýbajúce sa pod množstvom jedál, drahého porcelánu a a ťažkých strieborných svietnikov a to aj vtedy, keď večeral sám.

Starý pán miloval večerný čas. Červené Slnko už za machom obrastenými hradbami pomaly zapadalo, deň sa končí a on už konečne nebude musieť nič riešiť. Povinnosti majiteľa takého obrovského panstva, aké on vlastní sú nekonečné a náročné. Ale večery patrili iba jemu.

Okrem dneška.

Dnes sám večerať nemieni.

Sedí za vrchstolom. Po pravici má svoju dospievajúcu dcéru Claris aj s nastávajúcím zaťom princom Gregorom z Gladinu, ktorý jej už viac než mesiac robí spoločnosť. Po ľavici sedia jej bratia. Najmladší synovia grófa, dvojčičky, ktorí sa neustále škriepia aj v prítomnosti vlastného otca. Ten napodiv ich hašterenie necháva bez povšimnutia.

Jedno miesto vedľa nich je prázdne. Malo patriť Leonovi - prvorodenému. Najstaršiemu a najobľúbenejšiemu z Estergonových detí. On si tam však už nikdy nesadne. Jeho zhorené

telo doniesli nešťastnému grófovi. Mŕtva tvár syna plná hrôzy ešte stále budí starého grófa zo spánku.

Dnes večer bude ale za jeho smrť niekto pykať.

Vedel to aj grófov druhorodený syn sediaci oproti nemu. Wolfgang de Estergon - nepodarok s krivou chrbticou, znetvorenou tvárou a zakrslými neživými nohami, ktorého by otec najradšej videl pod zemou, sedel na vozíku a nahlas mľaskal.

Je hanbou rodiny, no predsa to má byť ten, kto zdedí panstvo aj moc. Ten, kto bude pokračovateľom rodu.

Vie vôbec obšťaštniť ženu? Môže splodiť syna?

Otázky, ktoré sa neustále vynárali ako mŕtve ryby z otráveného potoka v mysli jeho otca, však dnes večer boli pochované inou myšlienkou.

Dnes večer bude niekto za smrť jeho prvého potomka pykať.

Dnes sa mu dostane do rúk vrah prvorodeného - Jakub zo Solaschenku. Mladý dobrodruh, tulák, naivný fagan a vrah.

A zajtra?

Zajtra ho čaká poprava.

.....

Dvere sa rozletia a neprijemné ticho je zaraz prerušené rýchlymi krokmi sivovlasého komorníka. V náhlosti pristupuje ku svojmu pánovi a niečo mu nervózne šepká do ucha.

„Čo?!“ rozčúli sa zaraz starec.

„Zayda san-du Knador. Čaká tu za dverami, pane, je to ...“

„Kto to je?“ preruší jeho slová.

„Je to princezná z Ostrova štyroch morí. Najstaršia dcéra samozvaného kráľa Dunata son-du Knador. A je šamanka. Bojová šamanka.“

„Bojová šamanka?“

„Á...áno. My by sme najskôr povedali - zaklínačka, no taký pojem oni nepoznajú.“

„Tak zaklínačka hovoríš?! Neznášam tú čvargu. Kde sa objavia, tam sú vždy len problémy. Pošli ju preč.“

„Ale ... pane, je to princezná.“

Starcovu krátku nerozhodnosť využil nechcený hosť.

Nečakane sa odchýlili dvere a Zayda stojí v nich.

Všetci sediaci sa na ňu pozerú.

Na jej necudné oblečenie, hrdý postoj, na jej tmavú pleť, ligotavé ako perly biele zuby. S otvorenými ústami sa dívajú, ako sa ona na celú spoločnosť milo, no povýšenecky usmieva.

„Vy sami ste ma, gróf, k sebe pozvali!“ prevrávi od dverí.

„Pozval?“ postaví sa .

V sále okamžite nastane nepríjemný ruch. Ktosi sa odvážil narušiť večerný pokoj šľachtica?

Volfgang sa potmehúdsy usmieva. Má radosť, keď sa niekomu podarí vytočiť jeho otca.

„Listina, ktorou ste ma pozvali, vaše grófstvo!“ žena drží v rukách kus žltkastého pergamenu podávajúc ho Estergonovi.

Ten jej ho namosúrene vytrháva z rúk, roztvorí ho a chvatne začne očami prechádzať po úhladnom písme.

„To... to ale nie je možné!“ písané vety mu vyrážajú dych. „Takéto čosi som nikdy nenadiktoval! Nikdy by som to nedovolil! Toto je omyl! Toto je podvrh!“

„Mne sa to ako podvrh nezdá!“ štekavým hlasom sa ozval sediaci Volfgang, ktorému sa podarilo chytiť už pokrčený pergamen za letu skôr, než dopadol na zem.

„Je to pravé. Aj pečať!“ znova sa mrzák ozýva po chvíli.

„Ale ... ale, vieš, čo je tam napísané?“

„Prišla som vás požiadať o ruku vášho syna, vaše grófstvo. U nás, v našej zemi je zvykom, že žena žiada ...“

„Ja sa nestarám o vaše obyčaje. Toto isto-iste nie je môj podpis, toto nie sú moje slová, táto listina je podvrh. Von! Von, von, von!“

„Ale otec!“ grófova dcéra nevydržala napätie. Prudko sa dvihne až sa červené víno v jej pohári rozvlní a následne vyleje na biely obrus. „To nemôžeš! Je to princezná! Dcéra oligarchu!“

„A mám pre vás aj dar!“ bez známky hnevu povie Zayda tieto slová „Dar, ktorý vás poteší. Veľký dar. Darujem vám vraha vášho syna.“

.....

Jakub je zúfalý. Jeho situácia zostala nezmenená. S hrôzou si to uvedomil už vtedy, keď ho Zayda počas cesty na hrad hnala ako tupé zviera a uvedomuje si to aj teraz, keď ho pohonič ťahá ako psa na obojku do sálu priamo pred nazúreného grófa Estergona.

Svoj pohľad upiera na starca. Šedivé vlasy a husté obočie nedokážu skryť grófovu zlosť, ktorá v ňom prudko blčí.

„Tak ty si mi zabil syna!“

„Ale ja ...“

„Ty si mi zabil syna!“ skríkol nahnevane pán hradu.

Následne vyletí starcova pravačka. Udrie ho do spodnej sánky až zaprašťí. Zviazaný Jakub nie je schopný uhnúť sa. Bolesť, ktorú zacíti na tvári je taká veľká, až mu v hlave začne hučať.

To ho už gróf chytí pod krk, dívajúc sa naňho.

„Tak vrav! Ako to bolo! Ako si sa zbavil mojej krvi?!“

„To drak!“ vyšlo z mladíkových úst.

V sále sa znova ozval prekvapený šum.

„Drak ho spálil. Spolu sme išli na draka, aj so zaklínačmi, no Leon si to v poslednej chvíli rozmyslel. Chcel z jaskyne ujsť, a ...“

„Ty mi chceš nahovoriť, že môj syn bol zbabelec?“

„Nie ... ja ... nie. Každý odtiaľ vtedy chcel ujsť. Aj ja. Ten drak naňho vychrlil oheň a následne nám zahatal cestu.“

„Luhár!“ hromový hlas zúrivého grófa naplnil sálu „Na ražeň s tebou. Celú noc ťa budeme opekať, tak ako ty si pálil telo môjho syna. Ale nezomrieš! To až zajtra. Pred ľuďmi. Až zajtra ťa dám štyrom koňom roztrhať a tvoju hlavu zavesíme nad bránu, aby každý videl, ako dopadne ten, kto sa postaví proti môjmu rodu!“

A Jakub, pomysliac si na to kruté mučenie odpadol.

.....

„Otec?!“ zvedavým hlasom sa pozrel do grófových očí Wolfgang.

Nevidel v nich však nič iné len hnev a nenávisť.

„Ty mlč! Nik ti nedal právo ozvať sa.“ zúrivosť z neho priam sršala.

Svoje staré oči mal zaborené do Jakobovho nehybného tela, ktoré sa len pred chvíľou znieslo na studenú dlážku.

Nastalo ticho.

Dvojičky mlčali tiež.

Napätie, ktoré práve panovalo v každom kúte miestnosti sa vôbec neodrazilo na Zayde. Plamene sviečok sfúkol nepríjemný jesenný vietor, ktorý zablúdil do sálu z neďalekých polí a v miestnosti nastalo šero.

Mŕtve ticho prerušil Wolfgang.

„Otec! Viem, že nie som človek hodný Estergonovskej krvi. Viem, že nemám právo rozhodovať. Viem, že nemám právo hovoriť, keď mi to nedovolíš. Nemám právo na nič, ale aj tak si ma vypočuj.“

„Ty!...“ nestačil dokončiť svoju hrozbu.

„Neviem, ako princezná Zayda san-du Knador k listine prišla, no viem, že mojou manželkou byť nemôže. Ty to nikdy nedovolíš. Ale urob kompromis. Daruj jej tohto vraha ako otroka. Sám vieš, na aké kruté pokusy používajú zaklínači svojich otrokov. Počul si už o skúškach elixírov, ktoré im vyžerú črevá, o nevhodných drogách, po ktorých im z nosa začne vytekať mozog. Daruj jej tohto Jakuba a pomstíš Leonovu smrť. A ak ho milostivá Zayda prijme, nepohneváme si ani vládcu ostrova štyroch morí, oligarchu a nášho spojenca.“

„Neprišla som si pre otroka. Chcem manželku!“

„Túto beštiu v ľudskej koži,“ gróf ukázal stojacej žene prstom na omdletého Jakuba „Ktorý mi zavraždil jediného syna...!“

„Ty ale máš ďalšieho syna. Máš synov!“ rázne skočila do jeho reči Claris.

„...dostaneš! Dostaneš ju od nás ako dar, princezná Zayda. A zaobchádzaj s ním ako s otrokom.“

.....
Jakub žije.

Dlhé dni a noci ležal pripútaný vo vlhkej tmavej temnici, no akonáhle gróf odišiel z hradu, Zayda si ho zobrala k sebe a spravila ho sluhom.

Jakub nechápe prečo sa k nej správa vlúdne, keď sa stal jej otrokom, no isté je, že sa už pár dní skoro až slobodne môže prechádzať po studených chodbách hradu, i keď iba vtedy, keď ho jeho nová pani niekam pošle. Väčšinou však to je len k Wolfgangovi de Estergon. S tým mrzákom si Zayda často vymieňa listy, až sa to zdá Jakubovi podozrivé. Veď v ten nešťastný večer ju Wolfgang rázne odmietol! Podozrivá je mu aj dĺžka princezninho pobytu na hrade.

Starý pán dosť namrzelo opustil svoje sídlo hneď druhý deň po tej strašnej noci, ešte skoro ráno. Zobral si so sebou svojich elitných vojakov a vydal sa vyriešiť problém so zbojníkmi kamsi na juh svojho panstva. V to ráno práve väzenská stráž vypaľovala Jakubovi na chrbát erb Estergonovcov, aby každý vedel, čo je on zač. Bolesť bola taká neskutočná, že sa pomočil a následne znova omdlel. Aspoň necítil ako sa mu bičom zjazvený chrbát škvarí pri dotyku rozpaleného železa. Jeho mladé telo bolo natoľko zničené, až sa princezná Zayda prekvapila, koľkú bolesť musel znášať. Nechala ho dokonca uložiť do svojej postele a sama mu na rany nanášala masti vyslovujúc pritom akési pohanské zaklínadlá.

Jakub vtedy spal. Veľa spal. Snívalo sa mu o mladom Estergonovi, ktorý zomrel pred jeho očami, o čiernom drakovi, ako udupáva svojimi mohutnými labami zaklínačov do zeme. A keď sa spotený konečne jedného večera zobudil, zistil, že je živý, že sa k nemu nesprávajú ako k zvieraťu a zatiaľ mu žiadne nebezpečenstvo nehrozí.

O smrť skupiny žoldnierov sa nezaujímal nik. Pohonič, ktorý ich doviedol na hrad mlčal. Zayda ho zaiste štedro odmenila. Jakub mlčal tiež. Lepšie byť neslobodným, než mŕtvym.

Takéto myšlienky ho napádali aj teraz, ako vstupoval k Volfgangovi.

„Poď bližšie, chlapče!“ kývol naňho šľachtic.

Jakub sa musel premáhať, aby sa nezačal uškŕňať. Mrzák sediaci v kresle pri otvorenom okne a ohrievajúci si chrbát poslednými lúčmi jesenného slnka od neho nebol o nič starší. Jeho zmrzačené telo a chorobou zohyzdená tvár ho však menila na vekom zlomeného muža.

Nebolo by však vhodné, aby v prítomnosti Volfganga, či hocakého pána, prejavil svoje pocity. Bol princezniným otrokom, preto si svoj úsmev nechal pre seba.

„Povedz mi, čo si myslíš o svojej panej!“ povedal mu, prikrývajúc si svoje mŕtve kýpte nôh teplou dekou.

„Pane?“

„Aká je? Povedz, aká je Zayda san-du Knador?“

„Moja pani ... je ... tajomná. Tajomná je, pane.“

„Tajomná?“

„Zachránila ma od krutej smrti, aj keď nemusela“

„Zachránil som ťa ja!“ vyštekol chladne „Bol to môj nápad darovať jej ťa!“

„Á...áno, milostivý pane.“ sklopil zrak Jakub.

„Tak, tajomná, hovoríš.“ tvár Volfganga sa razom zmenila. „A krásna. Všetci je krásna?“

„Áno.“ prikývol rýchlo otrok.

„Bola by mi vhodnou manželkou? Povedz! Bola by mi vhodnou?“ slová z úst mu zasyčali ako sykot hada a následne si olizol svoje úzke bledé pery.

Ďalšie Jakubove „Áno“ zaznelo miestnosťou. Bolo jedno, čo si myslí, mrzák chcel to „áno“ počuť, preto mu zarovno prikývol.

„Tak jej odkáž. Odkáž jej, že dnes večer je ten vhodný čas. Dnes večer!“

.....

Šamanka s uhladenou eleganciou nalievala krvavočervené víno do kryštálového pohára. Studeným múrom hradu už vládla tma. Zelenkastý svit Mesiaca vystriedal hrejivé lúče Slnka. Blikotavé svetlá množstva sviečok sa urputne snažili osvetliť celú princezninu izbu.

Jakub ju videl jasne. Biely župan na jej tmavej pokožke sa vo svetle sviec leskol ako

lastúra na morskem dne.

„Ja viem, že dnes večer! To mi nemusel pripomínať!“ hovorila si, viac pre seba, než pre mladíka, Zayda.

Potom kývla naňho prstom čakajúc, že podíde k nej bližšie. Chlapec pohyb nezbadal, prebral ho až šamankin krik.

„Pod' sem!“

Jej jemný výraz tváre sa zaraz zmenil. Tvár sa zvrátila a tá jemná krása bola zaraz vystriedaná démonickou zlobou, ktorá z nej priam sršala.

Jakub už začínal poznávať zmeny nálad svojej panej, jej vrtošivú povahu, no jej krik ho teraz nesmierne vystrašil.

„Tu máš.“ podávala prestrašenému Jakobovi po okraj naplnený pohár „Zoberieš to princovi Gregorovi z Gladinu.“

„Zaťovi pána grófa?“ nechápal mladík.

Až potom si uvedomil nevhodnosť svojej otázky a z nahnevaného Zaydinho postoja dokázal vyčítať, že sa mu jeho neslušnosť môže nevyplatiť.

Trestu sa však nedočkal.

„Budúcemu zaťovi.“ vyčarila znova svoj sladký úsmev. „Odkážeš mu, že si budem žiadať jeho návštevu. Aj š čašou. Prázdnu. Spolu ju znova naplníme.“

Potom sa odmlčala, jej milý výraz zmizol a ona dodala: „A aby si ani kvapku nevyliat. Mohlo by ťa to stáť život.“

.....

Chodba vedúca k princovi Gregorovi bola dlhá, studená a tmavá. Nazývali ju aj Poľovníckou chodbou, nakoľko po stenách viseli trofeje zvierat, ktoré gróf so svojim najobľúbenejším synom zastrelil. Nachádzalo sa tu aj zopár medvedích koží a diviáčich hláv, ktoré v blikajúcom svetle horiacej sviečky vytvárali strašidelnú atmosféru.

Jakub sa bál. Nie trofej, aj keď tiesnivé ovzdušie naňho tiež doliehalo, bál sa toho, čo sa má stať.

Deje sa niečo nedobrého, pomyslel si predtým, než zaklopal na dvere nastávajúcemu zaťovi grófa Estergona.

Tie sa s vrzgotom otvorili.

Príjemný pohľad urasteného Gregora upokojil rozbúchané srdce neslobodného mládenca.

Vstúpil bez slova dnu.

V ten samý moment ho obkolesila víúdna aura miestnosti. Možno to bolo množstvom kníh poukladaných na veľkom písacom stole, od ktorého sa pred chvíľkou dvihol Gregor.

Možno to bolo zo svetla petrolejovej lampy, ktorá mu pripomenula domov, alebo to bolo šuštením pergamenu, ako padal zo stola nadol.

„Moja pani vás zdraví a pozýva vás k sebe. Ako dar vám posiela čašu vína a dúfa, že ju vypijete do dna na zdravie nášho hostiteľa.“ tichým slovom preriekol.

„Nášho hostiteľa?“ zasmial sa princ. „Naňho si, mladý muž určite pripíjať nebudem.“

„Ehm.“ už-už sa niečo chcel opýtať Jakub, no bol prerušený ďalšími princovými slovami.

„Mladý otrok, vari si myslíš, že som tu z vlastnej vôle? Gróf Karl de Estergon ma uniesol z nášho sídla hneď po tom, čo zistil, že jeho syn zomrel. Nie sme veľmi bohatý rod, nepatríme k tým pár oligarchom, čo vládnu krajine, nemáme ani ich slávu. No naši synovia sú vždy zdraví. A to on potrebuje. Zdravého dediča. A nie tú živú mŕtvolu Wolfganga.“

Odmlčal sa. Samého ho prekvapilo, ako sa až nechtiac zveril človeku tak nízko postavenému, otrokovi, ktorý ešte pred pár dňami mal byť popravený. No stalo sa. A zistil, že vôbec neľutuje. Preto pokračoval.

„Som na tom rovnako ako ty. Otroci v rukách Estergonovcov.“

Posadil sa za stôl, stále sa čudujúc, čo vlastne vyslovil, podržal v rukách zdobenú čašu a naklonil si ju k ústam.

„Nepite to!“ vykrikoval sprudka Jakub. „Pane! Nevie, čo v tom je, ale nepite to!“

Jeho mládenecký hlas vyslovujúc túto prosbu naliehavo vyletel z úst a ako blesk pretínajúci tmavú oblohu zasiahol Gregorovu ruku s čašou v poslednej chvíli.

Ruka sa šľachticovi zastavila, zatvoril ústa a zopár studených kvapiek padlo na drevenú podlahu.

„Myslíš, že by ma chcela otráviť? Nemá dôvod, nepozná ma.“

„Ani mňa nepoznala a predsa ma vytrhla z rúk Estergonových žoldnierov. Povraždila ich!“ vyhrkol.

„Kto vlastne si?“

„Nikto.“ hlas sa Jakubovi upokojil „Nikto, pane. Túlam sa krajinou a vždy sa mi podarí dostať sa do problémov.“

„No mám pocit, že teraz si v problémoch až po uši.“

.....

Korunný princ z Gladinu - z krajiny nekonečných lúk a červeného maku, ktorý mali aj vo svojom erbe sa pokúsil o útek už trikrát. Neúspešne. Najďalej sa dostal do grófových tajní, len aby zistil, že celý hrad je strážený a von neprekízne ani myš.

Jeho otec síce poslal listinu, v ktorej protestoval proti únosu svojho syna, no rýchlo sa zmieril s Gregorovou situáciou a svoje najstaršie dieťa, pokračovateľa rodu, v tom nechal

samého. Vari si princ môže vybrať lepšiu ženu než je Claris de Estergon dcéru hradného pána z Junonu?

Aj preto Gregor svoje pokusy o útek vzdal.

Teraz mu však ide o život a on nemá tušenie prečo.

Náhli sa k izbe tajomnej šamanky s jej otrokom za pätami. Možno tam nájde odpoveď. Alebo svoju smrť.

V hlave mu ako ohnivé plamene vybuchuje množstvo pochmúrnych myšlienok. Trieli s čašou v ruke dlhou chodbou, schádza dolu schodmi, jeho náhliace sa kroky sa ozývajú hradným krídlom.

„Vy by ste toto víno vypili?“ prudko otvorí dvere.

V izbe sú dve postavy. Zayda stojaca pri v kresle sediacom Wolfgangovi sa ani nesnaží otočiť. Zato mrzák sa na chvíľu zatvári preľaknuto. Potom ale nastaví svoju širokú potkaniu tvár a riekne: „Ona, nie. Ale ty by si mal!“

Začne sa smiať. Křčovito a škreklavo, tak ako sa len ľudská kalika vyškľabovať dokáže.

„Tvoja nastávajúca zomiera. Videl som ju. Biela pena jej vyteká z úst. Otrávil som ju. Bola to moja sestra, ale ... ale prekážala mi v mojom pláne.“

Pokojne si položí svoje ruky do lona nevšímajúc si zhrozený pohľad princa Gregora, ktorý urobí pár krokov bližšie k nemu, až cíti jeho dych.

„Ty to ale pokojne vypi! Prežiješ to, neboj. Vo víne nie je až taká silná dávka jedu, aby ťa zabila.“

„A potom obviníš otroka...“ chladný úsmev na tvári bojovej šamanky naznačoval, že to myslí vážne. „Bol to predsa on, kto ti doniesol víno.“

Prvé kvapky studeného nočného dažďa dopadli na okno a začali vyklepkávať nervóznou melódiu. Klopkali aj Wolfgangove prsty na operadlá kresla súriac Gregora, aby sa podvolil. Je to jasný plán. On sa stane otcovým nástupcom, Gregor získa slobodu. Z jeho tváre však teraz nevie Wolfgang nič vyčítať.

A Jakub sa len bezradne díva. Je hračkou v rukách mocných, otrokom, nástrojom vrážd. Pozrie sa na Gregora a pripadá mu, že sa práve díva na svoj osud. Žily na rukách mu takmer praskajú, ako rozbúchané srdce rozháňa krv po tele. V hlave mu zrazu začne hučať, div neodpadne, ako sa mu to v takýchto situáciách stáva. Nie, teraz chce vedieť, čo s ním bude. Chce si byť istý svojím údelom.

Vtedy spraví Gregor nepatrný pohyb. Pohyb, ktorý iba Zayda postrehne, ktorý už predtým predvídala, no rozhodne sa nezabrániť tomu, čo sa má stať.

Gregorov krátky rýchly švih pravačkou a čepeľ noža sa zaryje hlboko Wolfgangovi do krku.

Ten zachrčal.

Pribitý o opierku kresla ako motýľ na kúsku dreva zalapal po dychu skôr, než sa z rany pod hrtanom a z úst začala valiť teplá krv. Rukami schytil Gregorov nôž, no už nemal síl vytiahnuť si ho z tela. Len chrčal. Pozeral sa na trojicu stojacu okolo neho, ktorí len bezradne stoja a dívajú sa, ako z neho odchádza život. Lepkáva hustá krv sa rozteká po jeho trasúcom sa trupe a po zdeformovaných kolenách začína kvapkať na podlahu, kde sa vpíja do tmavého koberca.

Jakubom prebehla triaška.

„To nie!“ zašepká si pre seba nezmôžuc sa na viac.

Vonku začína liať ako z krhly.

„Už mi nezaplatí.“ mandľové oči bojovej šamanky sa ani na chvíľu neodtrhnú od pevne stojaceho Gregora.

„Zabiješ nás, však?“ preglgne Jakub nevšímajúc si, že svojej panej začal tykať.

„Teraz by to už nemalo význam. Ani tvoja, ani jeho smrť by mi nepomohla.“

Myslela tým na Gregora, ktorý si ešte ani neuvedomoval, že zabil človeka.

„Teraz musíme vypadnúť. Čo najrýchlejšie.“

Na chodbe sa ozvali rýchle kroky a následne výkrik hrôzy:

„Vražda! Vražda!“

„Musíme čo najskôr vypadnúť.“ zašepkala si pre seba Zayda.

.....

Večer čo večer nosieval postarší šedivý sluha teplé mlieko do izby slečny Claris. Len oni dvaja vedeli, prečo vždy, pri západe Slnka sa potajomky vkradne do jej izby aby ho nikto nevidel a po jeho odchode už nikoho princezná nevypustí dnu.

Mohli za to mačky.

Princezná milovala mačky, no nikto sa s jej záľubou nedokázal stotožniť. Už odmalička žila v prepychu, mala, po čom jej srdce zatúžilo, no jej matka a aj otec odmietali, aby si osvojila nejaké zvieratko.

Potom náhle grófka de Estergon opustila svet.

To už bola Claris dospelá a spomenula si na svoj detský sen. Po večeroch otvárala okenice a lákala k sebe mňaukajúce tvory. Tie nakoniec opantala vôňa teplého mlieka a vliezli k nej do izby.

Preto vždy, každý večer, keď vstúpil starý sluha dnu, čakala ho nielen Estergonova dcéra, ale aj izba plná mačiek.

Ako aj dnes.

Omeškal sa. Jeho pán je preč, a aj slečna Claris musí pochopiť, že nestíha, keďže majú nového hosťa. S týmito myšlienkami vstupoval dnu. Stlačil kľučku a potichu, aby náhodou nevyplašil chlpaté stvorenia opatrne vstúpil na jemne tkaný koberec.

Mačky boli nakopené v strede izby. Otočili svoje hlavy k nemu a keď videli, ako im do ich pripravených mištičiek nalieva teplú pochúťku, nahrnuli sa k nemu.

Na koberci ležiacu ženu, ktorú ešte pred chvíľou oblizovali si prestali všímať.

A neprekážal im ani výkrik sluhu, ktorý zaraz vybehol von, nedbajúc na to, že dvere nechal otvorené a začal kričať: „Vražda! Vražda!“

.....

„Potrebujeme sa dostať ku stajniam!“

„Nie!“ namietla Zayda „Treba odlákať pozornosť. Musíme urobiť rozruch. Veľký rozruch!“

„Rozruch už tu je. A veľký.“

Na sluhov krik totiž akoby celý hrad ožil. Služobníctvo sa prebudilo a aj stráž vybehla von na nádvorie a teraz chaoticky pobehovala po hrade hľadajúc niekoho, kto mohol zabiť slečnu Claris.

Trojici utekajúcej po hrade sa istý čas darilo v tomto zmätku byť mimo podozrenia, no bola len otázka času, kedy si ich všimnú.

Volfgang je mŕtvy.

Ktosi objavil jeho zakrvavené telo v izbe bojovej šamanky. To už padlo podozrenie na nich.

„Urobím rozruch. Počkajte tu!“ žena svojimi silnými rukami strčila mladých mužov náhle do tmavej miestnosti a zatvorila dvere.

Oboch obklopila hustá tma a mŕtvolné ticho, až počuli ako im búšia ich vlastné srdcia. V hrdlách im navreli ťažké guče slín.

Začuli hliadku. Prebehla okolo nich. Dverí sa však nedotkla.

Jakub urobil krok vzad. Narazil na drevenú skriňu, no nedal na sebe znať, ako sa preľakol, keď sa skriňové dvere rozkývali.

Kľučka sa pohla.

Gregor siahol po svojom noži. Nemali veriť Zayde. Tej určite ide len o to, zachrániť si svoju kožu.

Dvere sa otvorili.

„Poďte!“ kývla im do tmy so známym tajomným úsmevom šamanka.

„Čo si spravila?“ zašepkal jej do ucha Jakub, ktorý už aj zabudol, že bol ešte pred chvíľou jej otrokom.

„Také kúzlo, maličký. Uvidíš!“

A zasa začali utekať.

Po schodoch zbehli nadol. Obaja muži si boli istí, že mieria k sýpke. Tá za oknami trčala ako strašidelná veža čiernokňazníka obklopená hustým dažďom.

Vybehli von.

Nohy sa im šmýkali na studenom blatě. Utekali naozaj smerom k sýpke, aj keď Zayda im prikázala nebežať k nej príliš blízko.

„Tam sú!“ skríkol ktosi a zbrojnoši sa otočili ich smerom.

Gregol stípol.

Zayda sa zastavila. V oboch rukách držala svoje dýky prichystané brániť sa. Stráž sa pohla k nim. Nenáhlila sa. Nemôžu utiecť. Dážď vojakom bubnoval na helmy, studené kvapky vody im tiekli po tvári, oni sa však len pomalým krokom približovali k trojici. Kamenná tvár bojovej šamanky ich nezastrašila. A vydesené oči mladého dobrodruha, či prekvapený pohľad Gregora už tobôž nie.

Vtedy zaznel výbuch.

Explózia, ktorá v momente rozmetala hradnú sýpku im zatavila ušné bubienky a ničivý tlak odhodil okolostojacich strážcov.

Sýpka vybuchla. Ohnivé plamene sa zahryzli do premočenej oblohy a okolie zahltil pach zúriaceho ohňa.

Tulák Jakub dvíhajúc sa z rozbahnenej zeme nebadane vzhliadol do Zaydiných očí a uvidel v nich bojové šialenstvo.

V ten moment sa svet zmenil.

Šamanka roztancovala svoje telo vo víre smrti a ako divoké tornádo sa hnala na nepripravených vojakov. Jej dýky sa zabodávali do tiel užasnutých mužov otvárajúc im za bolestného jačania bruchá a vytrhávajúc horúce vnútornosti.

Všetko horelo.

A Zaydine vlasy viali vo víre smrtiaceho tanca.

Horiace hradné trámy s praskaním padali na syčiace kamene, výkriky bolesti a šialeného strachu prehlušovali aj dunenie ohňa. Hradná garda prekvapená jej zúrivosťou sa nestihla spamätať. Krvilačné zabíjanie bojovníčka len občas prerušila, aby vyslovila bolesť prinášajúce kúzlo, ktoré prinútilo vojakov padnúť naznak, z uší im začali vystrekovať fontánky červenej krvi. A tí, čo padli, vstali, aby sa stali ďalšou obeťou po krvi lačniacich dýk.

Aj Gregor sa zapojil do zabíjania. Keď videl, ako Zayda so samozrejmou krutosťou podrezáva omráčeným mužom hrdlá, pripojil sa a začal dorážať tých, ktorí po výbuchu boli zasypaní v hromade sutín a prosili o oslobodenie.

Len Jakub stál. Stál a pozeral sa na to šialené besnenie nezmôžuc sa na slovo.

Po špinavých líkach mu tiekli slzy.

.....

Trysk koní sa zmenil na pomalší cval. Nechceli ich uhnať k smrti.

Trojica už bola ďaleko za horiacimi troskami hradu pána Junonu, ktoré ešte stále ožarovali nočnú oblohu naplnenú dažďom.

Jakub nevedel jazdiť. Preto sa teraz kľúčovito držal premoknutých šiat pred ním sediaceho princa Gregora a bál sa čo i len obzrieť dozadu, aby mu to nepripomenulo udalosti spred necelej hodiny. Všetko to, čo na hrade zažil bolo natoľko neskutočné, natoľko hrozné, že sa z celej sily snažil čo najskôr na to zabudnúť. Vedel však, že pokiaľ bude s princom a krutou princeznou - zaklínačkou, na tie hrôzy nezabudne.

„Prečo to vlastne všetko?“ opýtal sa šľachtic Zaydy.

„Myslíš, kto to vymyslel? Či to bol nápad?“

„Áno - kto za to všetko môže?“

„Tvoj otec.“

Unavený Gregor prudko zabrzdil koňa, čo Jakub nemohol predvídať a spadol do špinavej mláky.

„Otec?“

„Mysli, princ! Vari nechceš povedať, že si to nečakal!“

„Nečakal.“

„Aj ty by si to urobil na jeho mieste. Vy, šľachtici z pevniny ste rovnakí. Vlastná hrdosť ho prinútila. Ako sa asi cítil, keď mu oligarcha Estergon urobil zo syna plemenného býka. Ako asi premýšľa, keď jeho panstvo má po smrti pripadnúť nenávidenému rodu. Myslíš, že ty by si po grófovej smrti panoval?! Sám vieš, že nie.“

„A akú úlohu v tom zohrávaš ty?“ zo zeme sa ozval Jakub.

„Ja? Mala som tu princa zabiť. No, plán sa trocha zmenil.“

Neutíchajúci dážď premáčal trojicu utečencov do nitky, no ich kone si ani neuvedomovali, ako im na mokré chrby bubnujú kvapky vody. So skolenými hlavami začali oblizovať mokrú trávu, uhasiac si smäd.

„Do cesty sa mi dostal tu, ehm, otrok,“ pokračovala Zayda „ a ja som tiež rýchlo zistila, že

najväčšou túžbou Volfganga de Estergon je nahradiť svojho otca. Tak som ich využila. Starý Estergon nemal synovi odoprieť právo najstaršieho. Ale ako rozmýšľam ... si na tom podobne. Však?“

Zamrkala na Gregora.

Jej hnedák dvihol hlavu, zafrkal a nervózne zastrihal ušami.

„Máme problém!“ vyriekol šeptom pri koňoch stojaci Jakub.

Tvár mal špinavú od sadzí, oblečenie zasa od bahna, v ktorom sa pred chvíľou ocitol a po tele mu prebehla triaška.

„Problém!“ zopakoval jeho slová Gregor, keď napriek tme pred nimi zbadal, ako sa z lesa vynárajú grófovi vojaci vracajúci sa na hrad.

Blížili sa pomaly, no vidiac ohnivú žiaru na mieste, kde stál ich domov a čudnú trojicu pred sebou, boli si istí, kto tú pohromu spôsobil.

Žoldnieri začali vyťahovať svoje meče a nehlučne kopli kone do slabín aby pridali do klusu.

Zayda zoskočila zo svojho zvierat'a.

„Problém!“ znova sa na jej tvári zjavil záhadný úsmev.

A Jakub pochopil. Pochopil, prečo sa tak usmieva. Pochopil, že zmyslom jej života je boj, prekonávať najväčšie nebezpečenstvá a zabíjať tých, čo sa jej postaví do cesty.

Keď v ovzduší začne viať prísľub smrti, usmieva sa, pomyslel si Jakub.

Zayda san-du Knador tu teraz stojí na nočnej čistinke, ožiarenej svetlom vzdialeného horiaceho hradu a čaká, kedy sa ukáže jej osud. Po tele jej stekajú kvapky dažďa, ktoré z ligotavých čepelí dýk dopadajú na premočenú zem. Stojí tu ako bohyňa čakajúc na nepriateľa.

Oproti trojici vyzbrojené vojsko, ktoré túži po krvi. V jeho čele gróf Estergon vidiac svoje horiace sídlo chce uhasiť svoju zúrivosť na princovi Gregorovi a jeho komplicoch. Oni mu zničili hrad. Zabili mu deti, zobrali budúcnosť.

Pod kopytami koní sa otriasa zem.

Kírdle čiernych vrán vzlietli v túto nočnú hodinu v prísľube blížiacej sa hostiny. Trepot lesklých perutí a uši drásajúce krákanie sa roznieslo nočnou oblohou.

Na Zayde sa ale nedá poznať strach.

„Utekajte! Bežte preč!“

„Nezvládneš ich!“ hukot trieliacich koní ledva dokázal Jakub prekričať.

„Vy tiež nie!“ zazneli jej výsmešné slová.

Potom sa už otočila k prichádzajúcim vojakom a dodala:

„Bežte! Bez koní. Zabili by vás!“

.....

To bolo naposledy, čo princeznú Zaydu videl.

Utekali.

Hnali sa preč od nej, preč od zúrivých vojakov, preč z čistiny.

Ona, pripravená k boji, pripravená na smrť, ktorú už tak mnohokrát vzývala, pohladila si ešte svoje mokré čierne vlasy a skôr šeptom než nahlas vyriekla magické zaklínadlo.

Slová otriasli zemou, svaly zvierat stuhli ako horúce železo, keď sa vloží do vody a zaraz začali zhadzovať svojich jazdcov zo sediel. Následný dupot a besné erdžanie dokazovalo, ako na svojich pánov zaútočili ich vlastné zvieratá, šliapali po nich a drvili kosti svojimi železnými podkovami.

A vpredu ako medená socha stála Zayda, držiac svoje smrtiace zbrane pevne v rukách a začala tancovať.

To bolo naposledy, čo Jakub princeznú videl.

Tmavá noc, plná hrôzy, prekliateho vetra a studeného dažďa, krik, rev zvierat mu odopreli pozrieť sa za seba. Už nevidel, ako sa zmenila na smrtiaci vír a v tanečných piruetách rozdávala rany protivníkovi.

Zayda, bojový šaman. Najdokonalejší zabijak.

.....

Dva dni sa ešte tulák Jakub ponevierať panstvom Estergonovcov vyhýbajúc sa mestu Junon, kde by ho mohli poznať. Princ Gregor sa od neho odpojil ešte v tú nešťastnú noc. Vraj sa musí porozprávať s otcom o práve najstaršieho.

Nik ich už neprenasledoval, ostali neznámymi cudzincami v neznámom kraji.

A keď počas ďalšieho večera dorazil unavený Jakub do malej osady, prekvapilo ho smutné ticho.

Všetci smútili.

Démon im totiž zabil ich pána - grófa Esterгона. Zabil im vládcu, znivočil vojsko a zničil hrad.